Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 16 Νοεμβρίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 51*

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Μὴν τὸν λὲς «κακόν», ἀγάπη μου, εἶπε. Δὲν εἶχε χάσει στ' ἀλήθεια τὰ χρήματα τοῦ μπαμπᾶ σου, γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως νόμισε πὼς τὰ εἶχε χάσει κι' ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα σου ἔπαθε τέτοια στενοχώρια, ποὺ ἔπεσε ἄρρωστος βαρειά. Λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ καὶ πολὺ πρὶν συνέλθῃ, ὁ δυστυχισμένος ὁ μπαμπᾶς σου ἦταν πιὰ νεκρός.

— Κι' ἔψαχναν νὰ μὲ βροῦνε, εἶπε ἡ Σάρα μὲ χαμηλὴ φωνή. Κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο κοντά.

Αὐτὴ ἡ σκέψη δὲν τῆς ἔβγαινε ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Νόμιζαν πὼς βρίσκεσαι στὴ Γαλλία, ἐξήγησε ἡ κυρία Καρμίκαελ. Ὁ κ. Κάρρισφορδ ἔψαξε παντοῦ νὰ σὲ βρῇ. Ποῦ νὰ φανταστῇ, ὅταν σ' ἔβλεπε νὰ περνᾶς κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά τοῦ, πὼς ἐσὺ ἦσουν ἡ κόρη τοῦ φίλου του. Μὰ γιὰ χάρη ἐκείνης σὲ λυπόταν καὶ θέλησε νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ λιγάκι. Καὶ γι' αὐτὸ εἶπε στὸν Ράμ-Ντὰς νὰ περάσῃ μέσα ἀπ' τὸ φεγγίτη σου καὶ νὰ σοῦ σιγυρίσῃ τὴ σοφίτα σου.

Ἡ Σάρα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Τί; ἔκανε. Ὁ Ράμ Ντὰς λοιπὸν ἦταν ποὺ μοῦφερνε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα; Κι' ὁ κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ἦταν ποὺ τοῦ εἶπε νὰ τὸ κάνῃ; Αὐτὸς ἔκανε ἀλήθεια τ' ὄνειρό μου;

—Ναί, ἀγάπη μου, αὐτὸς ὁ ἴδιος. Εἶναι πολὺ καλὸς καὶ πολὺ γενναιόψυχος καὶ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν μικρὴ Σάρα ποὺ ἔψαχνε νὰ βρῇ σὲ λυπόταν καὶ σένα.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ κ. Καρμίκαελ ἔκανε νόημα στὴ Σάρα νὰ περάσῃ.

—Ὁ κ. Κάρρισφορδ αἰσθάνεται κάπως καλύτερα, εἶπε, καὶ θέλει νὰ σὲ ἰδῇ.

Ἡ Σάρα ἔτρεξε καὶ ὅταν ὁ κ. Κάρρισφορδ γύρισε τὸ κεφάλι εἶδε πὼς τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε. Πλησίασε κοντὰ στὴν πολυθρόνα τοῦ κ. Κάρρισφορδ μὲ τὰ δυό της χέρια σταυρωμένα ἐπάνω στὸ στῆθος της.

—Ἐσεῖς εἶσθε, εἶπε μὲ τὴ γλυκειά φωνίτσα της ποὺ ἔτρεμε λιγάκι ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ἐσεῖς εἶσθε ποὺ μοῦ στείλατε ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ μοῦ ἀλλάξατε ἔτσι τὴ ζωή μου;

— Ναί, καϋμένο μου παιδί, ἐγὼ εἶμαι.

Ἡ ἀρρώστεια καὶ ἡ συγκίνηση τὸν εἶχαν ἐξασθενίσει, μιὰ κοίταζε τὸ κοριτσάκι μὲ τόση ἀγάπη καὶ μὲ τόση ἐπιθυμία νὰ τὸ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, ποὺ στὴ Σάρα φάνηκε σὰν νὰ ξανάβλεπε τὴ ματιά τοῦ πατέρα της. Γονάτισε κοντὰ στὴν πολυθρόνα του, ὅπως γονάτιζε κοντὰ στὸν πατέρα της τὸν μακρυνὸ καιρὸ ποὺ τὸν εἶχε μαζύ της καὶ τοῦ χάριζε ὅλη της τὴν ἀγάπη.

—Ὥστε σεῖς εἶσθε ὁ φίλος μου, ὁ μεγάλος μου φίλος, τοῦ εἶπε.

Καὶ παίρνοντας τὸ ἀδυνατισμένο χέρι του τὸ φίλησε τρυφερά.

— Σὲ τρεῖς βδομάδες θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ καὶ στὸ πόδι, εἶπε ὁ Καρμίκαελ στὴ γυναῖκα του. Κοίταξέ τον ἀπὸ τώρα.

Κι' ἀλήθεια ἡ ὄψη τοῦ ἀρρώστου ἦταν κιόλας ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἀπὸ πρίν. Τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπάθεια τὴν εἶχε τώρα διαδεχθῆ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐνεργητικότης. Πόσα ζητήματα δὲν ἔπρεπε νὰ κανονισθοῦν! Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ ζήτημα τῆς μίς Μιντσίν. Κάποιος ἔπρεπε νὰ πάῃ καὶ νὰ τῆς κάνῃ γνωστὴ τὴ σημαντικὴ ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε γίνει στὴ ζωὴ τῆς παλιᾶς της μαθήτριας.

Ἡ Σάρα δὲν θὰ ξαναπατοῦσε πιὰ τὸ πόδι της στὸ παρθεναγωγεῖο τῆς μίς Μιντσίν. Σ' αὐτὸ ὁ κ. Κάρρισφορδ ἐπέμενε κατηγορηματικά. Θὰ ἔμενε μαζί του καὶ ὁ Καρμίκαελ θ' ἀναλάμβανε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὴν μίς Μιντσίν καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ δὲν θὰ ξαναπάω, εἶπε ἡ Σάρα, γιατὶ ξέρω πὼς θὰ θυμώσῃ φοβερά. Δὲν μ' ἀγαπάει καθόλου. Ἴσως αὐτὸ νά-

«—Εἶμαι ἡ μὶς Μιντσίν, ἡ διευθύντρια τοῦ γειτονικοῦ παρθεναγωγείου». (Σελ. 450, στ. α')

ναι καὶ δικό μου λάθος, γιατὶ οὔτε ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

Μὰ ὡστόσο ὁ κ. Καρμίκαελ δὲν χρειάστηκε νὰ ἐνοχληθῆ. Ἡ μὶς Μιντσὶν ἡ ἴδια ξεσηκώθηκε κι' ἦρθε νὰ παραλάβῃ τὴ μαθήτριά της. Κάποια στιγμὴ τὴ χρειάστηκε, καὶ μὴ βρίσκοντάς την πουθενὰ ἔμαθε μὲ μεγάλη της ἀγανάκτηση ὅτι οἱ ὑπηρέτριες τὴν εἶχαν ἰδεῖ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας κρατώντας κάτω ἀπὸ τὸ παντωφόρι της ἕνα δέμα, ὅτι πῆγε στὸ διπλανὸ σπίτι καὶ ὅτι δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

— Καὶ τί πῆγε νὰ κάνῃ ; φώναξε ἡ μὶς Μιντσίν.

— Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἐγώ ; εἶπε ἡ ντροπαλὴ μὶς Ἀμέλια. Ἴσως πῆγε δίπλα ἐπειδὴ ὁ γείτονάς μας ἔχει ζήσει πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες ὅπως καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια.

— Μόνον ἡ Σάρα εἶναι ἄξια νὰ πηγαίνῃ ἔτσι ἀδιάντροπα στὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ γυρεύῃ ἀπὸ τοὺς ξένους ἀνθρώπους νὰ τὴν λυπηθοῦν. Εἶναι σχεδὸν δύο ὧρες ποὺ λείπει. Δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀνεχθῶ αὐτὴ τὴν κατάσταση. Θὰ πάω νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν κύριο νὰ μᾶς συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἐνόχληση ποὺ τοῦ ἔκανε τὸ ἀναιδέστατο αὐτὸ πλάσμα.

Ἡ Σάρα, καθισμένη σ' ἕνα σκαμνάκι κοντὰ στὸν κ. Κάρρισφορδ, εἶχε ἀνοίξει μεγάλη συζήτηση μαζί του, ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Ρὰμ Ντὰς γιὰ ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἐπίσκεψη τῆς μὶς Μιντσίν. Ἡ Σάρα χλώμιασε καὶ αὐθόρμητα σηκώθηκε ὀρθή. Ὡστόσο ὁ κ. Κάρρισφορδ εἶδε πὼς ἔμενε ψύχραιμη καὶ δὲν φαινόταν καθόλου δειλιασμένη.

Ἡ μὶς Μιντσὶν μπῆκε στὸ γραφεῖο μὲ ὅλη της τὴν ἐπισημότητα. Εἶχε βάλει τὰ καλά της κι' εἶχε ἕνα ὕφος γεμάτο αὐστηρότητα κι' ἀξιοπρέπεια.

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ θὰ ἐνοχλήσω τὸν κ. Κάρρισφορδ, εἶπε, μὰ ἔχω νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια. Εἶμαι ἡ μὶς Μιντσίν, ἡ διευθύντρια τοῦ διπλανοῦ παρθεναγωγείου.

Ὁ Κάρρισφορδ τὴν κοίταξε λίγες στιγμὲς σιωπηλά. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εὔκολα ἀνάβουν καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του.

—Ὡστε ἔτσι, εἶπε, ἐσεῖς εἶσθε ἡ μὶς Μιντσίν.

—Ἐγὼ ἡ ἴδια, κύριε.

— Τότε ἔρχεσθε ἀπάνω στὴν ὥρα, γιατὶ ὁ κ. Καρμίκαελ, ὁ δικηγόρος μου καὶ πληρεξούσιός μου ἑτοιμαζόταν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ.

Ὁ Καρμίκαελ χαιρέτησε ἐλαφρά. Ἡ μὶς Μιντσὶν τὸν κοίταξε κι' ὕστερα κοίταξε καὶ τὸν Κάρρισφορδ μὲ φανερὴ ἔκπληξη.

—Ὁ δικηγόρος σας ; εἶπε. Δὲν καταλαβαίνω. Ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ γιατὶ μία ἀπὸ τὶς μαθήτριές μου εἶχε τὸ θράσος νὰ ἔρθῃ ἐντελῶς αὐθαίρετα καὶ χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα, στὸ σπίτι σας. Εἶναι μιὰ μαθήτρια ποὺ τὴν κρατῶ στὸ σχολεῖο μου ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ἦρθα λοιπὸν νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἔγινε χωρὶς ἐγὼ νὰ πάρω εἴδηση.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ Σάρα

— Πήγαινε ἀμέσως σπίτι ! ἔκανε. Θὰ τιμωρηθῆς αὐστηρά. Φύγε εὐθὺς καὶ πήγαινε στὸ σπίτι.

Ὁ κύριος ἀπ' τὶς Ἰνδίες τράβηξε τὴ Σάρα ἐπάνω του.

—Ὄχι, εἶπε, δὲν θὰ φύγῃ.

Ἡ μὶς Μιντσὶν δὲν πίστευε τ' αὐτιά της.

— Δὲν θὰ φύγῃ ; ἔκανε.

— Ὄχι, δὲν θὰ γυρίσῃ πίσω «σπίτι», γιατὶ τὸ σπίτι τὸ «δικό σας» δὲν ἦταν ποτὲ «δικό της». Ἀπὸ σήμερα τὸ σπίτι της θὰ εἶναι ἐδῶ, σὲ μένα

Ἡ μὶς Μιντσὶν ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, ἀγανακτισμένη καὶ κατάπληκτη.

— Τὸ σπίτι της θὰ εἶναι ἐδῶ ; φώναξε. Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ;

—Κάνε μου τὴ χάρη, Καρμίκαελ, νὰ τῆς τὸ ἐξηγήσῃς ὅσο πιὸ σύντομα μπορεῖς, εἶπε ὁ Κάρρισφορδ.

Καὶ ἀναγκάζοντας τὴ Σάρα νὰ καθίσῃ, τῆς πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του, ἀκριβῶς ὅπως ἔκανε ὁ μπαμπᾶς της.

Ὁ κ. Καρμίκαελ στράφηκε πρὸς τὴ μὶς Μιντσὶν καὶ μὲ τὴν ἤρεμη φωνή του ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ σὰν ἄνθρωπος ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴν ὑπόθεση καὶ ξέρει τὶς νομικὲς συνέπειες.

—Ὁ κ. Κάρρισφορδ, ἐξήγησε, ἦταν στενὸς φίλος τοῦ λοχαγοῦ Κρήβ. Ἦταν κι' οἱ δύο τους συνέταιροι καὶ εἶχαν βάλει τὶς περιουσίες τους σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχείρηση. Ἡ περιουσία ποὺ ὁ λοχαγὸς Κρήβ εἶχε νομίσει πὼς χάθηκε, ἐσώθηκε ὁλόκληρη καὶ βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ κ. Κάρρισφορδ.

—Ἡ περιουσία τῆς Σάρας ; φώναξε ἡ μὶς Μιντσὶν πρασινίζοντας.

— Ναί, ναί, ἡ περιουσία τῆς Σάρας, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Καρμίκαελ. Ὄχι μόνο σώθηκε, ἀλλὰ διπλασιάστηκε. Τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα ἔχουν μεγάλη ἀπόδοση.

— Τ' ἀδαμαντωρυχεῖα...τραύλισε ἡ μὶς Μιντσίν.

Τῆς φαινόταν σὰν κάποιος νὰ τῆς εἶχε δώσει ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι.

— Λίγες πριγκήπισσες, συνέχισε ὁ Καρμίκαελ μ' ἕνα ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ μειδίαμα εἶναι τόσο πλούσιες ὅσο ἡ Σάρα Κρήβ, τὸ κορίτσι ποὺ κρατούσατε ἀπὸ εὐσπλαχνία. Πᾶνε σχεδὸν δυὸ χρόνια ποὺ ὁ κ. Κάρρισφορδ ψάχνει νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Τώρα ποὺ τὴ βρῆκε, δὲν θὰ τὴν ξαναφήσῃ πιά.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μιλῆ στὴ μὶς Μιντσὶν ἐξηγώντας της ὅσο καθαρώτερα μποροῦσε, πὼς τὸ μέλλον τῆς Σάρας ἦταν ἐξασφαλισμένο κατὰ τὸν λαμπρότερο τρόπο, πὼς ἡ περιουσία της εἶχε διπλασιασθῆ καὶ πὼς στὸ ἑξῆς θὰ ζοῦσε μαζὶ μὲ τὸν κ. Κάρρισφορδ ποὺ θὰ τὴν κηδεμόνευε κιόλας.

Ἡ μὶς Μιντσὶν δὲν ἦταν ἔξυπνη. Καὶ τὸ ἀπόδειξε ἐκείνη τὴν ἡμέρα κάνοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ξανακερδίσῃ ὅ,τι εἶχε χάσει ἐξ αἰτίας — ὤ, αὐτὸ τὸ ἔνοιωθε καθαρὰ—τῆς φιλαργυρίας της καὶ τῆς σκληρῆς καρδιάς της.

— Τὸ παιδὶ βρέθηκε στὸ σπίτι μου, εἶπε. Ἔκανα γι' αὐτὴν ὅ,τι μποροῦσα. Ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ θὰ εἶχε ψοφήσει τῆς πείνας μὲς στοὺς τέσσερις δρόμους.

Ὁ Κάρρισφορδ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

—Ἴσως τότε νὰ τραβοῦσε λιγώτερα βάσανα ἀπ' ὅσα τὴν κάνατε ἐσεῖς νὰ ὑποφέρῃ, εἶπε.

—Ὁ λοχαγὸς Κρὴβ μοῦ τὴν εἶχε ἐμπιστευθεῖ, συνέχισε ἐπίμονα ἡ μὶς Μιντσίν, καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὴ δώσετε πίσω ὥσπου νὰ ἐνηλικιωθῆ. Θὰ ξαναρχίσῃ στὸ σχολεῖο μας τὴν παλιά της ζωὴ καὶ θὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές της. Ἄλλωστε, ἔχω καὶ τὸ Νόμο μὲ τὸ μέρος μου καὶ θὰ τὸν ἐπικαλεσθῶ.

—Ὄχι δά, ὄχι δά, μὶς Μιντσίν, τὴν ἔκοψε ὁ Καρμίκαελ. Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Νόμος ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτε. Ἂν ἡ ἴδια ἡ Σάρα ζητήσῃ νὰ ἔρθῃ πίσω σὲ σᾶς, εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ κύριος Κάρρισφορδ δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσή του. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ Σάρα.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἡ μὶς Μιντσίν, θὰ μιλήσω λοιπὸν στὴ Σάρα. Βέβαια δὲν σὲ εἶχα παραχαϊδέψει, συνέχισε ἀδέξια γυρίζοντας πρὸς τὴ μικρούλα. Ἀλλὰ θυμήσου πόσο εὐχαριστημένος ἦταν ὁ πατέρας σου γιὰ τὶς πρόοδους ποὺ ἔκανες στὸ σχολεῖο μας καὶ... χμμ... σοῦ εἶχα πάντοτε μεγάλη ἀγάπη.

Τὰ πράσινα μάτια τῆς Σάρας καρφώθηκαν ἐπάνω στὴ μὶς Μιντσὶν σκληρὰ σὰν τὸ ἀτσάλι.

—Ἀλήθεια ; ἔκανε ἡ Σάρα, αὐτὸ δὲν τὸ ἔνοιωσα ποτέ μου.

Ἡ μὶς Μιντσὶν κοκκίνισε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἴχες προσέξει, εἶπε, μὰ δυστυχῶς τὰ παιδιὰ δὲν ξέρουν νὰ ξεχωρίσουν αὐτοὺς ποὺ θέλουν πραγματικὰ τὸ καλό τους. Ἡ Ἀμέλια κι' ἐγὼ λέγαμε πάντοτε πὼς εἶσαι' ἡ ἐξυπνότερη ἀπ' ὅλες τὶς μαθήτριές μας. Δὲν θὰ ἤθελες, λοιπόν, νὰ γυρίσῃς πίσω στὸ σχολεῖο μαζί μου, γιὰ νὰ σεβασθῆς τὴ θέληση τοῦ πατέρα σου ;

Ἡ Σάρα προχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς τὴ μὶς Μιντσίν. Ξανάβλεπε μπροστά της τὴν ἡμέρα ποὺ τῆς εἶχε πεῖ ὅτι δὲν εἶχε πιὰ κανένα στὸν κόσμο καὶ πὼς ἂν ἤθελε θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πετάξῃ στὸ δρόμο. Σκεπτόταν τὶς φοβερὲς ὧρες τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς μοναξιᾶς ποὺ εἶχε περάσει στὴ σοφίτα, ἔχοντας γιὰ μόνη συντροφιά της τὴν Ἔμιλυ καὶ τὸν Τυροφαγᾶ. Κοίταξε τὴ μὶς Μιντσὶν θαρρετὰ στὸ πρόσωπο :

— Τὸ ξέρετε γιατὶ δὲν θέλω νὰ γυρίσω σὲ σᾶς, μὶς Μιντσίν, εἶπε. Τὸ ξέρετε πολὺ καλά.

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μὶς Μιντσὶν πέρασε μιὰ γοργὴ ἀστραπή.

—Ἂν εἶναι ἔτσι, εἶπε, δὲν θὰ ξαναϊδῆς ποτὲ πιὰ τὶς φίλες σου. Θὰ λάβω τὰ μέτρα μου ὥστε ἡ Λότ̃τη καὶ ἡ Ἑρμίνα...

Ὁ Καρμίκαελ τὴν ἔκοψε, εὐγενικὰ ἀλλὰ ψυχρά :

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ἡ μὶς Κρὴβ θὰ βλέπῃ ὁποιον θέλει. Οἱ γονεῖς ἀπὸ τὶς φίλες τῆς μὶς Κρὴβ δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχουν καμμιὰ ἀντίρρηση ὅταν ὁ κ. Κάρρισφορδ θὰ προσκαλῆ τὰ παιδιά τους νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν κηδεμονευομένη του.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο χτύπημα ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ μὶς Μιντσίν. Ὅσο περιωρισμένο κι' ἂν ἦταν τὸ μυαλό της, καταλάβαινε πολὺ καλὰ πὼς ἐλάχιστοι γονεῖς δὲν θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν τὰ παιδιά τους φιλία μὲ τὴ μικρὴ ἰδιοκτήτρια ἑνὸς ἀδαμαντωρυχείου. Καὶ ἂν τυχὸν ὁ κ. Κάρρισφορδ τοὺς ἐξιστοροῦσε τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει ἡ Σάρα αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια—μποροῦσε νὰ ξεσπάσῃ ἕνα σκάνδαλο φοβερό, ποὺ ἴσως νάχε καταστρεπτικὲς συνέπειες γιὰ τὸ σχολεῖο.

— Πολὺ μεγάλο βάρος παίρνετε ἐπάνω σας, εἶπε τραβώντας κατὰ τὴν πόρτα. Σὲ λίγο θὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν πάντοτε μιὰ ἀχάριστη ὑποκρίτρια. Φαντάζομαι, πέταξε κοιτάζοντας στὴ Σάρα, πὼς τώρα θὰ νομίζῃς πάλι πὼς εἶσαι πριγκήπισσα.

Ἡ Σάρρα κοκκίνισε γιατὶ φοβήθηκε μήπως οἱ ξένοι—ὅσο κι' ἂν τὴν συμπαθοῦσαν—παρεξηγοῦσαν τὴν ἀθῶα χίμαιρά της.

—Προσπάθησα πάντοτε νὰ εἶμαι ἀληθινὴ πριγκήπισσα, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Πάντα, ἀκόμη κι' ὅταν κρύωνα κι' ὅταν πεινοῦσα. Πάντοτε ἤθελα νὰ φέρομαι σὰν πριγκήπισσα.

—Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς θὰ μπορῆς πιὰ νὰ τὸ κάνῃς χωρὶς κανένα κόπο, εἶπε ἡ μὶς Μιντσὶν φαρμακερά, καθὼς ὁ Ρὰμ Ντὰς τὴν ξέβγαζε ὥς τὴν πόρτα μὲ κάθε σεβασμό.

. . . . . .

Μόλις ἔφθασε ἡ μὶς Μιντσὶν στὸ σπίτι της, φώναξε τὴν ἀδερφή της γιὰ νὰ τῆς πῇ τὰ νέα. Οἱ δυὸ ἀδερφὲς ἔμειναν πολλὲς ὧρες κλεισμένες μὲς στὴν κάμαρα τῆς μὶς Μιντσίν, κἀὶ ἡ μὶς Ἀμέλια ἔχυσε ποτάμια δάκρυα καὶ μούσκεψε μιὰ δωδεκάδα μαντήλια.

— Δὲν εἶμαι τόσο ἔξυπνη σὰν ἐσένα, ἀδερφή μου, ἔλεγε, κἀὶ πάντα φοβόμουνα νὰ σοῦ μιλήσω μήπως τυχὸν καὶ σὲ κάνω νὰ θυμώσῃς. Ἴσως ὅμως ἂν μιλοῦσα νὰ ἤτανε καλύτερο καὶ γιὰ μᾶς τὶς δύο καὶ γιὰ τὸ σχολεῖο μας. Πολλὲς φορὲς ἐσκέφθηκα πὼς θἄπρεπε νὰ εἴμαστε λιγώτερο σκληρόκαρδες μὲ τὴ Σάρα Κρὴβ καὶ νὰ τῆς κάνουμε μιὰ ζωὴ κάπως περισσότερο ἀνθρωπινή. Τὸ ἔβλεπα πολὺ καλὰ ὅτι οἱ δουλειὲς ποὺ τὴν βάζαμε νὰ κάνῃ ἦταν πολὺ βαρειὲς γιὰ τὴν ἡλικία της κι' ὅτι ἔμενε σχεδὸν νηστική.

— Πῶς τολμᾶς νὰ μιλᾶς ἔτσι ! φώναξε ἡ μὶς Μιντσίν.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ μὶς Ἀμέλια ποὺ εἶχε πάρει φόρα καὶ τίποτε πιὰ δὲν τὴν κρατοῦσε, οὔτε ὁ φόβος τῆς ἀδελφῆς της. Ἀποφάσισα μιὰ φορὰ κι' ἐγὼ νὰ μιλήσω' καὶ μιὰ κι' ἄρχισα, θὰ τὰ πῶ ὡς τὸ τέλος κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ. Ἡ Σάρα ἦταν ἔξυπνο καὶ καλὸ κορίτσι καὶ τὴν παραμικρὴ ἀγάπη κι' ἂν τῆς δείχναμε θὰ μᾶς τὸ χρωστοῦσε μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Μὰ σὺ δὲν τῆς ἔδειξες ποτέ, οὔτε τὴν παραμικρὴ συμπάθεια. Τὸ μυστικὸ εἶναι πὼς τὴν ἔννοιωθες ἀνώτερη ἀπὸ σένα καὶ στὸ μυαλὸ καὶ στὴν καρδιὰ γι' αὐτὸ τὴν ἀντιπαθοῦσες. Κι' αὐτὸ τὸ εἶχε καταλάβει.

—Ἀμέλια ! βρυχήθηκε ἡ μὶς Μιντσὶν ποὺ νόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ φερθῆ στὴν ἀδελφή της ὅπως φερνόταν στὴ Μπέκυ.

Μὰ ἡ μὶς Ἀμέλια εἶχε τέτοια ὑπερδιέγερση ποὺ τίποτε πιὰ δὲν τὴν σταματοῦσε.

—Ἔτσι εἶναι ! φώναξε. Εἶχε καταλάβει πόσο ἐσὺ ἤσουν σκληρόκαρδη καὶ συμφεροντολόγα καὶ πόσο κουτὴ καὶ ἀδύνατη ἤμουν ἐγώ. Εἶχε καταλάβει πὼς ὅσο ἦταν πλούσια προσκυνούσαμε μόνο τὴν περιουσία της καὶ πὼς ὕστερα τὴν κακομεταχειριζόμαστε γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε μιὰ δεκάρα. Ἐκείνη εἶχε κρατήσει καὶ στὴ δυστυχία της ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά της σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ βασιλικὴ γενιά, ἐνῶ ἐμεῖς τὴν εἴχαμε κάνει χειρότερη ἀπὸ ὑπηρέτρια. Μιὰ μικρὴ πριγκήπισσα. Νά, αὐτὸ ἦταν πάντα.

Κι' ἀφοῦ εἶπε ὅ,τι εἶχε στὴν καρδιά της καὶ ξεθύμανε ἡ μὶς Ἀμέλια ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικὰ καὶ νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ κουνιέται πέρα δῶθε ἐπάνω στὴν καρέκλα της, ἔτσι ποὺ ἡ μὶς Μιντσὶν τὰ σάστισε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς κάνῃ.

—Καὶ τώρα χαθήκαμε, καταστραφήκαμε ὁριστικά, συνέχισε ἡ μὶς Ἀμέλια. Ἡ μικρὴ θὰ πάῃ βέβαια σὲ κανένα ἄλλο σχολεῖο κι' ἂν θελήσῃ νὰ διηγηθῆ, ὅπως κάνουν τ' ἄλλα παιδιά, τὸ τί ἐτράβηξε ἐδῶ μέσα, τὸ σχολεῖο μας θ' ἀναγκασθῆ νὰ κλείσῃ καὶ ἡ καταστροφή μας θὰ εἶναι τελειωτική. Κι' ἔτσι μᾶς ἀξίζει, ἰδίως σὲ σένα, ἀδελφή μου, γιατὶ εἶσαι φιλοχρήματη, σκληρὴ καὶ ἄκαρδη.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

Λένε τάνθη στὸ ρυάκι :
—«Ποῦ γοργοκυλᾶς ;
στάσου καὶ μ' ἐμᾶς λιγάκι
ἂν μᾶς ἀγαπᾶς...»

Μὰ τὸ ρυάκι μουρμουρίζει :
—«Βγαίνω ἀπὸ τὴ γῆ
κ' ἔτσι ὁ πόθος μου ἀναβρύζει
καὶ περνάει μὲ ὁρμή...

Καὶ ἂν δὲν ξέρω ποῦ μὲ κράζει
θάλασσα βαθειά...
μὰ ὁ ρυθμός της μὲ ταράζει
καὶ θὰ πάω μακριά.

Καὶ τὴ θάλασσα θ' ἀφήσω
γιὰ τὸν οὐρανὸ
κ' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ξεκινήσω
νὰ σᾶς ξαναιδῶ...

Ταξιδιάρικο ἀπὸ πέρα,
μὲ χαρὰ κρυφή,
γιὰ σᾶς πάλι ἐδῶ μιὰ μέρα
θἄρθω σὰν βροχή...»

(1936)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

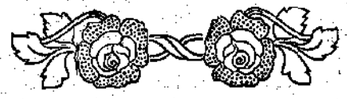

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΪ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΜΥΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου, καθὼς καὶ τἄλλα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, εἶναι στολισμένο μὲ λουρίδες ἄσπρου χαρτιοῦ, κολλημένες στὰ τζάμια. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καθὼς ξέρετε, προφυλαγόμαστε ἀπὸ τὰ θραύσματα, πού, ἂν ἔπεφτε κοντὰ στὸ σπίτι καμμιὰ μπόμπα, θὰ τιγάζουνταν μὲ ὁρμὴ καὶ θὰ μᾶς πλήγωναν — μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς σκότωναν — ἐνῷ οἱ λουρίδες τοῦ χαρτιοῦ θἄκοβαν τὴν ὁρμή τους καὶ θὰ τἄκαναν νὰ πέσουν ἁπλῶς. Ἔτσι τουλάχιστο μοῦ ἐξήγησαν τὴ χρησιμότητα αὐτοῦ τοῦ μέτρου, ποὺ παίρνουν στὶς ἐμπόλεμες χῶρες, καὶ ποὺ πρώτη φορὰ ἐφαρμόσθηκε στὸ Παρίσι κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914. Τὶς μπόμπες τότε δὲν τὶς ἔρριχναν τἀεροπλάνα, παρὰ ἕνα τεράστιο κανόνι, ἡ περίφημη «Βέρθα», ποὺ μποροῦσε, ἀπὸ τὰ γαλλογερμανικὰ σύνορα, νὰ βομβαρδίζῃ καὶ τὸ Παρίσι. Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὸ παράθυρό μου. Ὅταν τὸ βλέπω ἡμέρα μὲ ἥλιο, μοιάζει σὰν ἑλληνικὴ σημαία. Τὴ σχηματίζουν οἱ ἄσπρες λουρίδες τοῦ χαρτιοῦ καὶ οἱ γαλάζιες τοὐρανοῦ, ποὺ φαίνουνται ἀνάμεσά τους ἀπὸ τὰ κλειστὰ τζάμια. Ἄλλη φορά, πρὶν ὑψωθοῦν τἀντικρυνὰ σπίτια, ἔβλεπα ἀπ' τὸ παράθυρό μου τὴν Ἀκρόπολη καὶ τὸν Παρθενῶνα. Τώρα βλέπω τὴν Ἑλληνικὴ Γαλανόλευκη. Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι; Ναί, ἡ ἴδια Ἰδέα, τὸ ἴδιο μεγαλεῖο, ὁ ἴδιος ἀθάνατος Ἑλληνισμός . . .

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τώραῖο θέαμα χάνεται. Γιὰ νἀνάψω φῶς στὸ γραφεῖο μου. πρέπει νὰ κλείσω καλὰ τὶς γρίλλιες καὶ νὰ σκεπάσω τὰ τζάμια τοῦ παράθυρου μὲ παραπετάσματα ἀπὸ χοντρὸ σκοῦρο χαρτί. Αὐτὸ γίνεται καὶ σ' ὅλα τἄλλα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ, μπροστὰ καὶ πίσω, ἀπάνω καὶ κάτω. Γιατὶ οὔτε μιὰ ἀχτίνα φωτὸς δὲν πρέπει νὰ ξεφεύγῃ καὶ νὰ φαίνεται ἀπέξω. Εἶναι κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέτρα τῆς παθητικῆς ἀεράμυνας. Ἡ πόλη πρέπει νὰ εἶναι ὁλωσδιόλου σκοτεινή, γιὰ νὰ μὴν τὴ διακρίνουν τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ποὺ μπορεῖ νἄρθουν νύχτα καὶ νὰ ρίξουν τὶς μπόμπες τους. Ὁποιος παραμελεῖ νὰ κλείσῃ καὶ νὰ σκεπάσῃ καλὰ τὰ παράθυρά του πρὶν ἀνάψῃ φῶς, *ὁδηγεῖ τὸν ἐχθρὸ* καὶ κάνει ἄθελα, ἀπὸ ἀδιαφορία ἢ ὀκνηρία, μιὰ *προδοσία*. Τὸ ἴδιο καὶ στοὺς συναγερμούς, ὅταν δὲν τρέχῃ νὰ προφυλαχθῇ σὲ κανένα «καταφύγιο». Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἁμαρτία μου, τὶς πρῶτες ἡμέρες, ὅταν ἄκουγα τὶς σειρῆνες, βαρυόμουν νὰ διακόψω τὴν ἐργασία μου, νὰ κατεβῶ στὸ ἰσόγειο ἢ νὰ περάσω στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι τῆς κόρης μου, ποὺ ἔχει ὑπόγειο καταφύγιο. Οἱ δικοί μου ἤθελαν νὰ μὲ πάρουν μὲ τὴ βία, ἀλλὰ ἐπέμενα. «Πηγαίνετε σεῖς, τοὺς ἔλεγα, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι. Ἐπιτέλους τὸ ψωμί μου τὸ ἔφαγα. Ἂν εἶναι γραφτό μου νὰ πάω ἀπὸ μπόμπα τοῦ Μουσσολίνι, ἂς πάω . . . γιὰ τὴν πατρίδα». Ἀλλὰ ὕστερα σκέφθηκα πὼς δὲν ἔκανα καθόλου καλά. Φοβόμουν ἢ ὄχι, ἔπρεπε κι' ἐγὼ νὰ φυλάγουμαι ὅπως ὅλοι. Τὸ ἀπάνω πάτωμα εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο. Μιὰ μπόμπα ποὺ θἄπεφτε σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ τὸ σπίτι, μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐσκότωνε, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ μὲ πλήγωνε σοβαρά. Καὶ τότε θὰ μὲ πήγαιναν σ' ἕνα νοσοκομεῖο, καὶ θἀπασχολοῦσα μιὰ κλίνη, ἕνα γιατρὸ καὶ μιὰ ἀδελφή. Ἀλλὰ οἱ κλίνες τῶν νοσοκομείων, οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἀδελφὲς εἶναι τώρα γιὰ τοὺς δοξασμένους τραυματίες τοῦ πολέμου. Ἐμεῖς, ποὺ δὲν πολεμοῦμε — γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ — πρέπει νὰ φυλαγόμαστε καὶ γι' ἀγάπη τους. Γιὰ τὴν πατρίδα!

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, ὅταν ἀκούγουνται οἱ σειρῆνες, διακόπτω κι' ἐγὼ τὴν ἐργασία μου καὶ κατεβαίνω στὸ ἰσόγειο, ἕτοιμος νὰ πεταχτῶ καὶ στὸ ἀντικρυνὸ καταφύγιο ἂν ἰδῶ πὼς εἶναι ἀνάγκη. Ἔτσι πειθαρχῶ κι' ὑπακούω σ' ὅλες τὶς ὑποδείξεις τῶν ἁρμοδίων, ποὺ δημοσιεύουνται καθεμέρα στὶς ἐφημερίδες ἢ μεταδίδουνται ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, καὶ ποὺ πρέπει νὰ θεωροῦνται *διαταγές*. Βρισκόμαστε σὲ κατάσταση παθητικῆς ἀεράμυνας, κι' ὅλοι οἱ ἄμαχοι πολῖτες ἔχουμε χρέος νὰ συμμορφωνόμαστε. Ὅπως ἡ ἐνεργητικὴ ἀεράμυνα ἀρχίζει τὶς κανονιὲς ὅταν φανῇ ἐχθρικὸ ἀεροπλάνο ἢ στέλνει τὰ καταδιωκτικά της νὰ τὸ χτυπήσουν καὶ νὰ τὸ διώξουν, ἔτσι καὶ μεῖς, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο της, πρέπει νὰ τρέχουμε στὰ καταφύγια. Κι' ἂς μὴ φοβόμαστε. Ἡ ἀφοβία δὲν πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ ἀνυποταξία, μὲ ἀπειθαρχία, μὲ παρακοή, ποὺ βλάπτει τὸ σύνολο. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ τρέξιμο στὰ καταφύγια τὴν ὥρα τῶν συναγερμῶν. Εἶναι κι' ὅλα τἄλλα μέτρα ποὺ πρέπει νὰ παίρνουνται, ὅλες οἱ ὑποδείξεις κι' οἱ ὁδηγίες — οἱ διαταγὲς — ποὺ πρέπει νὰ γίνουνται πιστά.

Φυσικά, ἡ τέλεια προφύλαξη, ἡ ἐξασφάλιση εἶναι ἀδύνατη. Μ' ὅλ' αὐτά, κινδυνεύουμε καὶ μεῖς οἱ ἄμαχοι ὅσο σχεδὸν κι' ἐκεῖνοι ποὺ μάχουνται. Μαχόμαστε λοιπὸν μαζί τους καὶ μεῖς. Πάει ὁ καιρὸς ποὺ μόνο οἱ στρατιῶτες πολεμοῦσαν στὰ σύνορα, κι' οἱ ἄλλοι, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, περίμεναν μὲ σχετικὴ ἡσυχία τὴ νίκη. Ὁ πόλεμος, τώρα μὲ τἀεροπλάνα, ἄλλαξε. Ὅλοι πολεμοῦν, κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ βρίσκουνται σὲ μιὰ παθητικὴ ἀμύνα. Γέροι, γυναῖκες, παιδιά, πολεμοῦμε καὶ μεῖς γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας μας. Καὶ πρέπει νὰ εἴμαστε γενναῖοι, ἀλλὰ καὶ πειθαρχικοί, ὥς νὰ στέψῃ ἡ νίκη τὸ ἱερό μας ἀγῶνα. Ἔτσι θὰ συντελέσουμε καὶ μεῖς σ' αὐτὴ τὴ νίκη, ποὺ εἶναι βέβαιη.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Μὲ πόση ἀγάπη ὁ ἄγγλος αὐτὸς πόλισμαν, στὸ Λονδῖνο, κουβαλεῖ αὐτὸ τὸ παιδάκι στὸ καταφύγιο ἢ στὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὸ μεταφέρῃ μακριά. Οἱ ἄγγλοι πόλισμαν ἀγαποῦν πολὺ τὰ παιδιά, μὰ καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς θεωροῦν σὰν τοὺς καλύτερούς τους φίλους . . .

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΓΗΝ ΚΑΙ ΥΔΩΡ

Τὸ ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἱστορία σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ θυμίσω, γιατὶ εἶναι πολὺ ἐπίκαιρο.

Μιὰ φορά, πρέσβεις, σταλμένοι ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Βαρβάρων στὴ Σπάρτη, ἐζήτησαν «γῆν καὶ ὕδωρ», ποὺ ἦταν τότε σημεῖο ὑποταγῆς. Κι' οἱ Σπαρτιᾶτες ἀγανάκτησαν τόσο, ὥστε ἔπιασαν τοὺς καλούς σου πρέσβεις καὶ τοὺς ἔρριξαν σ' ἕνα πηγάδι, λέγοντας: — Αὐτοῦ - μέσα θὰ βρῆτε χῶμα καὶ νερὸ ὅσο θέλετε!

Κάτι τέτοιο δὲν χρειαζόταν καὶ στὸν πρέσβυ τοῦ ἄλλου Βαρβάρου, ποὺ μᾶς ἐζήτησε «ἐδάφη» γιὰ βάσεις; . .

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ὦ Τρακόσιοι, σηκωθῆτε
Καὶ ξανάλθετε σὲ μᾶς·
Τὰ παιδιά σας θέλ' ἰδῆτε
Πόσο μοιάζουνε μὲ σᾶς!

(Σολωμὸς)

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

— Γιατί ἦρθες ἐδῶ, παλλικάρι μου;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἀπόμαχος στρατιώτης. Δὲν θὰ δοκιμάσω βέβαια νἀνακαλύψω πῶς καὶ γιατὶ παλιώνουν τὰ γοβάκια τους οἱ βασιλοπούλες, γιὰ νὰ γίνω βασιλιάς!

— Κι' ὅμως δὲν εἶναι δύσκολο, τοῦ εἶπε ἡ γριά. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴν κοιμηθῇς καθόλου τὴ νύχτα, ποὺ θὰ σὲ βάλουν ἀπέξω ἀπ' τὴν κάμαρά τους νὰ φυλᾷς. Γι' αὐτὸ πρόσεξε νὰ μὴν πιῇς οὔτε στάλα ἀπ' τὸ κρασὶ ποὺ θὰ σὲ κεράσουν στὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ βασιλοπούλες. Καὶ νά, πάρε κι' αὐτὸ τὸ μανδύα ποὺ σοῦ χαρίζω. Ὅταν θὰ τὸν φορᾷς θὰ

γίνεσαι ἀόρατος, καὶ θὰ μπορῇς νὰ παρακολουθῇς τὶς βασιλοπούλες καὶ νὰ τὶς βλέπῃς, χωρὶς νὰ σὲ βλέπουν κι' ἐκεῖνες.

Λέγοντας αὐτά, ἡ γριὰ ἔδωσε στὸ στρατιώτη ἕνα κοντὸ μανδύα κι' ἔγινε ἄφαντη.

«Μάγισσα θὰ εἶναι, συλλογίσθηκε ὁ στρατιώτης. Μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ τώρα νὰ δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου».

Καὶ θαρρετά, παρουσιάσθηκε στὸ παλάτι.

— Κι' ἄλλο κεφάλι γιὰ κόψιμο, εἶπαν μεταξύ τους οἱ παλατιανοί.

Ὡστόσο τὸν δέχτηκαν, τὸν ἔντυσαν βασιλικὰ καὶ τοῦ ἔδειξαν ποῦ θὰ φύλαγε τὴ νύχτα. Ἦταν μιὰ καμαρούλα μ' ἕνα κρεββάτι δίπλα στὴ μεγάλη κάμαρα ποὺ κοιμοῦνταν οἱ βασιλοπούλες. Μποροῦσε νἀφίνῃ τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ νὰ βλέπῃ τί θὰ γινόταν στὴ μεγάλη κάμαρα, ἂν δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. . .

Μὰ ὄχι, ὁ ὕπνος δὲν τὸν ἐπῆρε. Γιατὶ ὁ στρατιώτης, ὅπως τὸν εἶχε ὁρμηνέψει ἡ μάγισσα, δὲν ἤπιε καθόλου ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ τὸν κέρασαν στὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ βασιλοπούλες, παρὰ ἔχυσε ὅλο τὸ ποτήρι σ' ἕνα σφουγγάρι ποὺ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ πηγούνι του. Ἐκεῖνες ἐνόμισαν πὼς τὸ ἤπιε κι' ἡσυχες πὼς κι' ὁ στρατιώτης θὰ κοιμόταν βαθιὰ σὰν τοὺς ἄλλους—γιατὶ τὸ κρασὶ εἶχε φάρμακο ναρκωτικό—πέρασαν στὶς κάμαρές τους καὶ πλάγιασαν. Οὔτε τὶς ἔνοιαξε, ποὺ ὁ στρατιώτης εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας του καὶ τὶς ἔβλεπε.

— Τώρα θἀποκοιμηθῇ, ἔλεγαν σιγὰ μεταξύ τους, καὶ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ μεγαλύτερη σηκώθηκε κι' ἀφογκράστηκε. Ὁ στρατιώτης ἔκανε πὼς ροχαλίζει.

— Κορίτσια! φώναξε στὶς ἄλλες δυνατά. Τὸ φάρμακο τὸν ἔπιασε. Τώρα δὲν τὸν ξυπνᾶνε οὔτε κανονιές. Πᾶμε, γρήγορα!

Σηκώθηκαν κι' οἱ δώδεκα, ἔβαλαν τὰ καλά τους ροῦχα, ἔβαλαν καὶ τὰ καινούργια τους γοβάκια τοῦ χοροῦ, καὶ μετατόπισαν τὸ μεσιανὸ κρεββάτι. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἄνοιξε μιὰ κρυμμένη καταπακτὴ καὶ φάνηκε μιὰ μαρμαρένια σκάλα.

Κι' οἱ βασιλοπούλες, δυό-δυό, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν.

Ὅταν χάθηκε στὴ σκάλα κι' ἡ τελευταία, ὁ στρατιώτης, ποὺ ἀπ' τὸ κρεββάτι του, μὲ μισόκλειστα μάτια, τὰ εἶδε ὅλ' αὐτά, σηκώθηκε κι' αὐτὸς μὲ χαρά, φόρεσε τὸ μανδύα τῆς μάγισσας καί, ἄδρατος, ἔτρεξε στὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ πίσω ἀπ' τὶς βασιλοπούλες.

Ἡ σκάλα ἦταν ἀτέλειωτη καὶ σκοτεινή. Μόλις τὴν ἐφώτιζαν τὰ κλεφτοφάναρα ποὺ κρατοῦσαν μερικὲς ἀπ' τὶς βασιλοπούλες. Ἄξαφνα ὅμως ἔγινε φῶς. Γιατὶ ἡ σκάλα τελείωσε σ' ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα, σὲ μιὰ πελώρια πόρτα, ἀπ' ὅπου φάνηκε ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ ὁλόγεμο φεγγάρι. Κι' ὅταν οἱ βασιλοπούλες βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκείνη — ξοπίσω τους, ἐννοεῖται, κι' ὁ στρατιώτης — φάνηκε μιὰ ὡραία λίμνη, γαλάζια σὰν τὸν οὐρανό.

Στὴν ἀκρολιμνιὰ ἦταν ἀραγμένες δώδεκα βαρκούλες, ποὺ σὲ καθεμιὰ ἦταν ἀπὸ ἕνα βασιλόπουλο. Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς βασιλοπούλες πήδησε τότε στὴν βαρκούλα της. Πήδησε κι' ὁ στρατιώτης στὴν τελευταία, ὅπου ἦταν ἡ μικρότερη βασιλοπούλα μὲ τὸ μικρότερο βασιλόπουλο. Τὰ βασιλόπουλα ἔλυσαν τὶς βαρκούλες κι' ἄρχισαν νὰ λάμνουν.

Σὲ λίγο πέρασαν στὴν ἀντικρυνὴ ἀκρολιμνιὰ καί, βασιλοπούλες καὶ βασιλόπουλα, βγῆκαν ὅλοι στὴ στεριά. Ξοπίσω τους πάντα κι' ὁ στρατιώτης, ποὺ εἶδε ἔκπληκτος ἕναν πλατὺ ἴσιο δρόμο μέσα σ' ἕνα πάρκο. Τὰ δέντρα αὐτοῦ τοῦ πάρκου εἶχαν φύλλα χρυσά. Κι' ὁ στρατιώτης ἔκοψε ἕνα κλαδὶ καὶ τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του, νὰ τὸ ἔχῃ γιὰ σημάδι.

Βασιλοπούλες καὶ βασιλόπουλα περπατοῦσαν τώρα γοργὰ στὸν πλατὺ δρόμο τοῦ πάρκου. Ξοπίσω τους πάντα κι' ὁ στρατιώτης, καὶ πάντα ἄδρατος μὲ τὸ μανδύα του.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Βράδυ στὴν κατασκήνωση... Μαζεμένοι ὅλοι οἱ κατασκηνωτὲς στὸ μικρὸ ἀμφιθέατρο μὲ μιὰ μεγάλη φωτιὰ στὴ μέση, φαίνουνται νὰ παρακολουθοῦν τὴ βραδινὴ ψυχαγωγία προσεκτικοί, ἴσως καὶ λίγο κουρασμένοι — μὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι; Πέρασαν μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα, τρελλὴ ὅπως λέν, γεμάτη δράση καὶ ζωηράδα.

Τὸ πρωϊνὸ ἐγερτήριο μὲ τὴ σάλπιγγα σήμανε γι' αὐτοὺς τὸ ἀρχίνισμα μιᾶς νέας ἡμέρας, ἡ σύνομη γυμναστική τους τοὺς ξύπνησε ὁλότελα κι εἶναι ἕτοιμοι νὰ ξαναρχίσουν τὸ ἴδιο χαρούμενο πρόγραμμα, ὅπως τὸ ἔζησαν χτές, ὅπως θὰ τὸ ζήσουν αὔριο... Πλυμένοι καὶ χτενισμένοι πιὰ χαιρέτισαν τὴ σημαία στὴν ἔπαρση, προγευματίσαν μὲ πολλὴ ὄρεξη καὶ περισσότερες φωνές, ἔφτιαξαν τὶς σκηνές τους. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρηση ποὺ ἔδωσε τὸ βραβεῖο στοὺς «καλύτερους νοικοκύρηδες» (διπλὴ μερίδα φροῦτο τὸ μεσημέρι), σχημάτισαν ἐκπαιδευτικὲς ὁμάδες κι ἔμαθαν χίλια-δυὸ πράγματα καθισμένοι κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ αἰωνόβιων πλατάνων, ὥσπου ἡ μικρὴ καμπάνα χτύπησε γιὰ μπάνιο. Τί παιγνίδια ἔκαμαν στὴ θάλασσα καὶ στὴν ἀμμουδιά, τί λεμβοδρομίες μὲ τὶς μικρὲς βαρκοῦλες τους! Θὰ πήγαιναν καὶ βαθειά, πολὺ βαθειά, ἂν μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο μάτι τοῦ παρατηρητή, πού, ὄρθιος τοὺς κοίταζε ἀπὸ τὸν ψηλὸ ξυλένιο πύργο του, σταμένο ἔξω στὸ ἀκρογιάλι. Κι' ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ κι' ἔφαγαν καὶ δὲ θέλησαν νὰ κοιμηθοῦν τὸ ἀπομεσήμερο μόνο ἄρχισαν κάτι παράξενες ἱστορίες γιὰ παλάτια καὶ βασιλοπούλες καὶ μάγισσες καὶ δράκους καὶ βασιλόπουλα. Καὶ τὸ ἀπόγεμα ἔπαιξαν χωρὶς στιγμὴ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ ξανάκαναν μπάνιο κι' ἔφαγαν τὸ βραδυνό τους μὲ τὸ ἴδιο κέφι, μὲ τὰ ἴδια γέλια, μὲ τὴν ἴδια ζωηράδα στὰ μάτια, μὲ τὴν ἴδια χαρὰ στὴν ψυχή. Ἡ σημαία κατέβηκε ἀπὸ τὸ ψηλὸ κοντάρι της, ἀπ' ὅπου ὁλημερὶς τοὺς κοίταζε πρόσχαρη, κι ὁ οὐρανὸς — λὲς κ' αὐτὴ τοῦδινε τὸ λαμπρὸ γαλάζιο χρῶμα του — σκοτείνιασε καὶ μαύρισε... Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν στὸ ἀμφιθέατρο γιὰ τὴν ψυχαγωγία...

Καθισμένοι τώρα σὰ πέτρινα σκαλοπάτια του, γύρω στὴ φωτιά, βλέπουν καὶ ἀκούουν προσεκτικά, ἴσως καὶ λίγο κουρασμένοι—μὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι;

Ἡ φωτιὰ σβύστηκε πιά. Ὥρα νὰ κοιμηθοῦν...

. . . . . .

Στὴ μεγαλόπρεπη σιγαλιὰ τῆς νύχτας μιὰ μελῳδία ξεχύνεται ἁρμονική, ἀργὸς ψίθυρος στὴν ἀρχὴ ποὺ δυναμώνει σὲ λίγο κι ἀντηχεῖ στοὺς γύρω λόφους—κελαΐδημα πουλιῶν ποὺ εὐχαριστοῦν τὸν Πλάστη τους—γιὰ νὰ σβύσῃ πάλι σ' ἕνα σιγανὸ μουρμούρισμα—σὰν τὴ φωτιὰ ποὺ φούντωσε καὶ θέριεψε, καὶ τώρα ἡ στάχτη της φεύγει μακρυά, κυνηγημένη ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι...

Αἰὲν Ἀριστεύειν [Β]

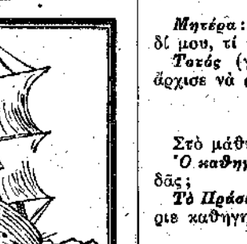

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Μὲ ἀνακατωμένους μὲς τὸ μυαλό μου ὅλους τοὺς μαθηματικοὺς τύπους κι' ἐξισώσεις, παίρνω καὶ γώ τὴ θέση μου μέσα στὴν αἴθουσα. Εἶναι τὸ διαγώνισμα τῶν Μαθηματικῶν γιὰ τὶς εἰσιτήριες ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ αἴθουσα εἶναι πλατειά, σιωπηλὴ καὶ ἄσπρη. Ὅλα, ὁ τοῖχος, τὸ ταβάνι, οἱ ἄγραφες κόλες, εἶναι λευκά. Λευκά, σὰν ἀγωνία. Ὁ μαυροπίνακας ὅμως, τὰ θρανία, εἶναι μαῦρα. Μὰ ἔτσι καθὼς μᾶς παραστέκουν, μὲ τὴ μαθηματική τους φορεσιὰ καὶ ψυχρότητα, κάνουν τὴν ἀγωνία μας πιὸ λευκή...

Μιὰ πέννα γρατσουνίζει τὸ χαρτί, βιαστικὴ κι' ἀναστατωμένη ἀπὸ τὴ σοβαρότητα τῶν μαθηματικῶν τύπων, ποὺ βλέπει νάχει γράψει.

Ἕνα χέρι, ξύνοντας ἕνα κεφάλι, γράφει ἀθελά του ἕναν ἀριθμό. Καὶ τὸ βλέμμα, καθὼς πλανιέται ὁλόγυρα στὴν αἴθουσα, βλέπει ὅλο τριγωνομετρικὲς σχέσεις νὰ χοροπηδοῦν παντοῦ.

Ἡ ματιά μου δὲν βρίσκει οὔτ' ἕνα ξεκούρασμα. Τὴν τριγυρίζω σ' ὅλη τὴν αἴθουσα. Ἀπαντῶ ἕνα πλανεμένο, χωρὶς ἔκφραση βλέμμα, πιὸ πέρα τὸ ἀνήσυχο περπάτημα ἑνὸς μολυβιοῦ πάνω στ' ἄσπρο χαρτί. Καὶ παντοῦ τὴ λευκὴ ἀγωνία.

Σάφνου γυρίζω στὸ παράθυρο. Βλέπω ἕνα κομματάκι οὐρανοῦ. Ἕνα τόσο δὰ κομματάκι γαλάζιου. Ὅμως τί ξεκούρασμα τοῦ ματιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, τί δρόσισμα!

Ἄσπρος Γλάρος [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μητέρα: Τοτό, πήγαινε νὰ ἰδῆς, παιδί μου, τί κάνει τὸ φαῖ στὴ φωτιά.

Τοτός (γυρίζοντας): Κοιμήθηκε κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ...

Πληγωμένος Ἀετός

***

Στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.

Ὁ καθηγητής: Τί παράγει ὁ Καναδᾶς;

Τὸ Πράσινο Ἄλογο: Πεντάδυμα, κύριε καθηγητά.

Δοξασμένη Ὕδρα

***

Ἡ Μαμμά: Πολὺ φοβᾶμαι μήπως γίνῃ κανένας συναγερμὸς τὴ νύχτα καὶ δὲν τὸν ἀκούσουμε.

Κι' ὁ Ἄλκης Μύρας: Ἔ, καὶ δὲν βάζουμε τὸ ξυπνητήρι;!!!

Νηρεὺς

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

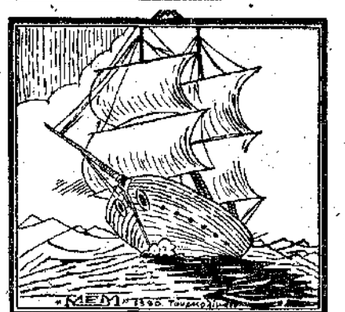

Στ' ἀνοιχτὰ

[Σκίτσο τοῦ Βερβέρου]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12 Νοεμβρίου 1940

Ωζ σήμερα ποὺ σᾶς γράφω, ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία μὲ τὶς Ἐπαρχίες δὲν ἀποκαταστάθηκε — πλοῖα καὶ σιδηρόδρομοι ἔχουν τώρα ἄλλη, σπουδαιότερη ἐθνικὴ ἀποστολή — καὶ μόνο τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων λαβαίνουν τὸ φυλλάδιό μου. Τἄλλα, τὰ καϊμένα, μὲ περιμένουν ὅπως τὰ περιμένω κι' ἐγώ. Ἔτσι κι' ἡ σημερινή μου Ἀλληλογραφία τρέφεται μὲ παλαιότερα γράμματα ποὺ εἶχαν μείνει ἀναπάντητα, καὶ μὲ λίγα ποὺ ἔλαβα ἀπὸ ἐδῶ μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου.

Καὶ πρῶτο τοῦ *Σίφουνα* ποὺ μοῦ γράφει: «Χθὲς ποὺ γύριζα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους κι' εἶδα τὶς γιγάντιες ἐκεῖνες ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ, συγκινήθηκα βαθιὰ Ἀνακατώθηκα μὲ τὸ πλῆθος, φώναξα, ζητωκραύγασα, κι' ἔνοιωσα τί θὰ πῇ πραγματικὸ πατριωτικὸ μένος». Ναί, παιδί μου, ἀπὸ τὸ μένος αὐτὸ κυριεύθηκε ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, κι' εἴδαμε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα. Ἤταν ἡ μεγάλη νίκη ποὺ ἔστεψε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα.

Κι' ἡ *Ξανθὴ Κουκλίτσα*: «Σοῦ γράφω καθισμένη στὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ μας, γιατὶ πρὸ ὀλίγου ἔγινε συναγερμός. Βάλαμε μερικὰ ντιδάνια καὶ κοιμόμαστε τὴ νύχτα. Πόσο ἄλλαξε ἡ Ἀθήνα! Ποῦ εἶναι ἡ κίνηση καὶ τὰ φῶτα; Ἀλλὰ στὰ πρόσωπα ὅλων φαίνεται ὁ ἐνθουσιασμός... Ἐλπίζω πὼς μ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ ὁ πόλεμος, δὲν θὰ παύσῃς νὰ ἐκδίδεσαι τακτικά, ὅπως ἔκαμες καὶ στὸν ἄλλο πόλεμο, καθὼς μοῦ λέει ἡ μαμμά. Ἐμεῖς τὰ παιδιά σου, μικρὰ καὶ μεγάλα, θὰ σὲ ὑποστηρίξουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά». Τὸ ξέρω καλά, καὶ τὸ εἶπα στὴν προκήρυξη τῶν Νέων τοῦ 1941.

Μὲ μεγάλο πατριωτικὸ ἐνθουσιασμὸ μοῦ γράφει κι' ὁ *Πληγωμένος Ἀετός*, ποὺ ὀνομάζει τοὺς «Ἰταλοὺς «ἀνταξίους ἀπογόνους τοῦ Νέρωνα» κι' ὑπόσχεται νὰ τοὺς δείξουμε πὼς «ἡ ἀθάνατη πατρίδα τοῦ Περικλῆ, τοῦ Θεμιστοκλῆ, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν κάμπεται καὶ δὲν ὑποκύπτει στοὺς δολοφόνους». Καὶ τοὺς τὸ δείξαμε κιόλας... Ἔλαβα καὶ τὴν ἀπάντησιν στὶς Λευκὲς Λέξεις. Ἡ φράση «ἔτος σωτήριον» σημαίνει ἁπλῶς «ἔτος μετὰ Χριστόν». Τὴ μεταχειρίζουνταν οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, γιὰ νὰ θυμίζουν πὼς ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔφερε στὸν κόσμο τὴ σωτηρία, κι' ἀπὸ τότε ἐπικράτησε, πρωπάντων στὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία: «Ἔνατίησιν, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1700».

Κι' ἡ *Γαλῖα*: «Φαντάζουμαι ὅτι καὶ μέσ' στὴ φρικτὴ συμφορὰ ποὺ βρῆκε τὴν Ἑλλάδα μας, θὰ ἐξακολουθῇς νὰ μᾶς δίνῃς τὴ χαρὰ τῆς ἔκδοσής σου. Ἔχουμε ὅλοι ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἠθικὸ στήριγμα ποὺ μᾶς δίνεις, γιὰ νὰ περάσουμε τὶς δύσκολες στιγμές, ποὺ μᾶς περιμένουν, μὲ θάρρος κι' ἀποφασιστικότητα». Ναί, παιδί μου, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς λείψῃ τὸ ἠθικὸ αὐτὸ στήριγμα. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ποὺ μᾶς ἐπέβαλε ἡ Ἰταλία, τῇ στιγμὴ ποὺ νικοῦμε, δὲν εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα «φρικτὴ συμφορά»: θὰ τὴ γεμίσῃ δόξα καὶ περηφάνεια!

Σκυριανόπουλο, ἔλαβα τὸ (02) καὶ χάρηκα ποὺ γνώρισες τὸν καλό μας *Νηρέα*. Πῶς μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται ἡ δεκάτη λέξη; Θάταν σὰν νὰ σοῦ ἔλεγα καὶ ποιά εἶναι. Τὸν κενὸ χῶρο, ποὺ κάποτε δὲν φαίνεται εὔκολα, ὁ λύτης πρέπει νὰ τὸν βρίσκῃ μόνος του. Σοῦ ἀπαντῶ καὶ στὸ (03). Ἂν τυχὸν γίνῃ ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τὸ φυλλάδιό μου σὲ 4 μόνο σελίδες, θὰ πάρω ὅλ' αὐτὰ τὰ μέτρα γιὰ νὰ χωρῇ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερη ὕλη.

Θὰ εἶδες, *Γαλῖα*, πόσο εὐχαριστημένοι μείναμε ἀπὸ τὴ γιορτὴ στὸν Πειραιά. Σ' εὐχαριστῶ κι' ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν τόσο πρόθυμη συμμετοχή σου, καθὼς καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφεις μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμα ποὺ φροντίζεις γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ περιμένω τοὺς τρεῖς νέους συνοδοιπόρους ποὺ μοῦ βρῆκες. Ναί, θάπρεπε νὰ κάμετε κι' ἕνα Σύλλογο τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς, κι' ὁ πορήνας του θάταν σεῖς ποὺ κάματε καὶ τὴ γιορτή.

Εἶσαι δικαιολογημένος, *Ὀλυμπιονίκη*, ἀφοῦ εἶχες τόσα μαθήματα στὸ Πειραματικό, στὴν Ἀκαδημία κλπ. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ἀνωτέρα βία τὰ διέκοψε, μπορεῖς νὰ καταγίνεσαι καὶ μὲ μένα. Ἐννοεῖται πὼς οἱ ξένες γλῶσσες εἶναι ἀπαραίτητες, κι' ὄχι μόνο σήμερα ἀλλὰ καὶ πάντα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὡραῖες εἰκόνες κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα.

Εὔχομαι κι' ἐλπίζω, *Τσιγγάνικο Βιολί*, νὰ εἶναι τώρα ἀντελῶς καλὰ ἡ μαμμά σου. Ναί, μὲ τὶς ἐνέργειές σας οἱ Διαπλασοπούλες ὅτῳ σχολεῖο σας, ἀπὸ 4 ποὺ ἤσαστε πρῶτα, ἔγιναν 12. Καὶ πόσο μάγαπᾶτε μαρτυρεῖ κι' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις: ἡ ἐπιμελήτριά σας ἤξερε πὼς ἡ μεγαλύτερή σας τιμωρία ἤταν νὰ ἔρχεται τὸ φυλλάδιό μου καὶ νὰ τὸ κρατῇ, γι' αὐτὸ καὶ τὶς ἡμέρες ποὺ τὸ περιμένατε, προσέχατε νὰ μὴν κάμετε καμμιὰ ἀταξία... Ναί, οἱ «Δαίμονες τῶν κυμάτων» ἤταν οἱ «Θαλασσόλυκοι» ποὺ τοὺς ἔκαμαν ταινία· δὲν ξέρω ὅμως ἂν ἡ «Μικρὴ Πριγκήπισσα» ποὺ ἀναγγέλλεται μὲ τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ εἶναι τὸ μυθιστόρημα ποὺ δημοσιεύω. Πάντως, ἀπὸ τὴν περίληψη ποὺ μοῦ γράφεις, θὰ εἶναι πολὺ ἀλλαγμένο.

Ἄσπρε Γλάρε, τἀποτελέσματα πρόφταναν καὶ βγῆκαν, ἀλλὰ πέτυχες; Ἂν ἔδωσες ἐξετάσεις γιὰ τὴ Νομικὴ Σχολή, ἤταν κάπως δύσκολο, γιατὶ ἀπὸ 2.000 ὑποψήφιους ἔπρεπε νὰ μποῦν μόνο 280. Ὑπωσδήποτε, γιὰ τὴν ὥρα δὲν θἄρθῃς στὴν Ἀθήνα. Μόνο ἄμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος μὲ τὴ βεβαία μας νίκη. Διάβαζε λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα βιβλία ποὺ διαβάζεις, καὶ περίμενε μ' ἐμπιστοσύνη.

Ἀπ' αὐτὰ ὅλα, *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, μόνο τὸ σχολεῖο ἔλειψε, ὅποτε καὶ πάλι ἔχεις ἄρκετά. Ἀλλ' ἀφοῦ πέρασε ἡ «φοβερὴ κρίση τῆς τεμπελίτιδος», ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πάλι συχνὰ σὰν πρῶτα. Γιὰ τὸ Σῆμα — θὰ συμφωνῇς καὶ σύ — τίποτα πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Θὰ πῶ στὴν *Πειραιώτισσα*, τὰ συγχαρητήριά σου γιὰ τὴ διοργάνωση τῆς γιορτῆς καὶ τὶς εὐχαριστίες σου ποὺ σ' ἔκαμε νὰ περάσῃς «μιὰ εὐχάριστη, ἀλησμόνητη διαπλασιακὴ βραδυά».

Καμέλια, ἀφοῦ εἶχες τόσο δυνατὸ συνάχι, δὲν μποροῦσες βέβαια νὰ παρευρεθῇς στὴ γιορτὴ τοῦ Πειραιῶς καὶ δὲν φταῖς καθόλου, γιὰ νὰ λές πὼς «δὲν συγχωρεῖς τὸν ἑαυτό σου». Ὑπωσδήποτε σὲ ἱκανοποίησε ἡ περιγραφὴ ποὺ διάβασες στὸ φυλλάδιό μου κι' ὁ πανηγυρικός τῆς δ. Βρυώνη ποὺ τόφο σοῦ ἄρεσε. Ἡ ἀφύπνιση τὴν ἑπομένη ἤταν κάπως ὀδυνηρή. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς «ὁ Θεὸς θὰ βοηθῇσῃ τὸ στρατό μας, ποὺ εἶναι γεμᾶτος ἐνθουσιασμό, νὰ νικήσῃ τοὺς ἐπονείδιστους ἐχθρούς.»

Εἶδες λοιπόν, *Κόκα*, πὼς ἀργὼ καμμιὰ φορά, ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ ποτέ. Θὰ πῶ στὸ *Φαλαγγιτάκι*, ποὺ εἶναι κορίτσι, πὼς ἡ ἀπάντησή του στὴν «Κυριακή» σοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπ' ὅλες. Ὄχι γιὰ ὅλες τὶς συγκινήσεις ποὺ εἶχες στὴ ζωή σου θὰ γράψῃς, ἀλλὰ μόνο γιὰ μιά. Εὖγε, πολὺ καλὸς ὁ ἑκθμὸς ποὺ προβιβάσθηκες. Ἡ Πίσσα δὲν εἶναι τοῦ κ. Φαίδωνος ἀλλὰ δική μου, καὶ τὴν ἔχω 45 τώρα χρόνια! Θὰ πῇς, ζοῦν τόσα χρόνια οἱ γάτες; Ἀλλὰ ἡ Πίσσα εἶναι γάτα... ὑπερφυσική.

Ρήγισσα Ἀνεροῦσα, σοῦ ἔστειλα τετράδια γιὰ νὰ στείλῃς καὶ τοῦ *Ἄστρου Γλάρου*, ποὺ ἡ πρότασή του σ' ἐνδιέφερε τόσο γιατὶ ἐπρόλαβε μιὰ δική σου. Ἄ, δὲν εἶσαι καὶ τόσο ἄγνωστη στὸν Διαπλασόκοσμο, φαίνεσαι ἀρκετὰ συχνά, κι' ἔπειτα ἔχεις ἕνα ὡραῖο, χτυπητὸ ψευδώνυμο, ποὺ μαρτυρεῖ γοῦστο. Τώρα περιμένω κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου.

Γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ Πειραιῶς μοῦ γράφει κι' ὁ *Ἄγας*: «Ἔφυγα κατενθουσιασμένος, γιατί μοῦ χάρισε δυὸ ὧρες καθαρὰ διαπλασιακές. Δὲν ἔβλεπα παρὰ Διαπλασόπουλα, παλαιὰ ἢ νέα, δὲν ἄκουγα παρὰ Διαπλασόπουλα, κι' ὅ,τι ἄκουγα δὲν ἤταν παρὰ Διαπλασιακό. Ἀξίζει ἕνα μεγάλο εὖγε στὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς». Κι' ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ παραθέσω κι' ἄλλα.

Ἡ *Πειραιώτισσα* μοῦ γράφει: «Τὰ ἔξοδα τῆς γιορτῆς τοῦ Πειραιῶς ἤταν δρ. 3,825; καὶ τὰ ἔσοδα μόλις 3,525. Μένουν ἀκόμα νὰ εἰσπραχθοῦν κάτι λίγα ἀπὸ κρατημένα εἰσιτήρια, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐτὰ δὲν θὰ μείνῃ κέρδος παρὰ 80 δρχ.» Δὲν πειράζει, αὐτὲς οἱ παραστάσεις σπανίως ἀφίνουν ὁλικὸ κέρδος· ἀλλὰ τὸ ἠθικό εἶναι σπουδαῖο. Ναί, ἡ ἀδελφή της, ποὺ ἀνεβαίνει συχνότερα στὴν Ἀθήνα, μπορεῖ νὰ περάσῃ νὰ ἰδῇ τὸν κ. Φαίδωνα.

Ναί, *Τζόκεϋ*, μοῦ τὸ ἔγραψε κι' ἡ *Μόνα-Λίζα* πὼς ἤσουν μαζί της στὴ συγκέντρωση ποὺ ἐπροκάλεσε ἡ *Βασίλισσα τῶν Ρόδων*. Εὐχαριστήθηκες λοιπὸν πολὺ ἀπὸ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ γνώρισες. Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων καὶ γιὰ τὸ ἐξσπάθωμα. Ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα κι' ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς: «Κι' ὅμως», «Ἡ πατρίδα σου», «Φθινόπωρο», «Προσευχή», «Στὴν Ἑλλάδα».

Οὔτε σήμερα δὲν ἔχω τόπο γι' ἀπορρίψεις. Περιμένετε.

Μὴν ξεχνᾶτε! Τὴν 30 Νοεμβρίου τελειώνει ὁ χρόνος μου κι' ὁ τόμος μου. Πρέπει νἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας καί, ὅσοι θέλετε, τὰ ψευδώνυμά σας γιὰ τὸ 1941.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χιονοθέλλαν* (ἔστειλα 10 τετράδια· ἂν ἔχῃς λάβει ὡς τώρα 8, βέβαια πρέπει νὰ τὰ πολλαπλασιάσῃς, στέλνοντας καὶ στὰ Διαπλασόπουλα ποὺ σοῦ ζητοῦν· ἔλαβα καὶ τὶς ἀπαντήσεις σου· ὦ, οἱ περισσότεροι μόνο 9 λέξεις βρῆκαν·) *Γαλανόλευκην*, *Ἐπιτάλοφαν* (λυπήθηκα γιὰ τὸ παθημά σου, ποὺ εὐτυχῶς ἤταν περαστικό· γιὰ νὰ φᾷς ὅμως καὶ τὸ δεύτερο πιάτο, θὰ πῇ πὼς πεινοῦσες ἀκόμα, ἀλλοιώτικα θὰ ἐπέμενες καὶ θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ παρεξήγησή·) *Λίοτ* (καλὸ καὶ τὸ σημερινό σου σκίτσο· τὸ ἄλλο ποὺ λές ἔγινε καὶ θὰ ὁημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα· ὅλος ὁ κόσμος βγαίνει, μόνο ἐσὺ φοβᾶ-

σαι ; ἔλα λοιπόν νὰ μοῦ φέρῃς τὴ συνδρομή σου καὶ νὰ πάρῃς τὰ φυλλάδια ποὺ θέλεις· θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ στείλῃς τὰ χρήματα μὲ ταχυδρ. ἐπιταγή· ἀλλὰ δὲν θὰ χρειαζόταν πάλι νὰ βγῇς, γιὰ νὰ πᾷς στὸ ταχυδρομεῖο;) ***Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*** (ἔλαβα τὶς ἀπαντήσεις· τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ διηγεῖσαι δείχνει βέβαια πόσο μάγκαπᾶς, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ κάνῃς ἔτσι· πρέπει νἄχῃς περισσότερη ὑπομονή, ὅταν ἔρχεται τὸ φύλλο καὶ δὲν μπορῇς νὰ τὸ πάρῃς ἐπειδὴ . . . τὸ μαγαζὶ εἶναι κλειστό!) ***Δυσπόστατην***, ***Πολικὴν Ἄρκτον*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***5 Νοεμβρίου*** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. **Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰανουαρίου.**

616. Δεξίγριφος

Μὲ πρόθεση δισύλλαβη
Νύφη ἑβραία ἑνώθη,
Κι' εἶναι κοντὰ στὴ θάλασσα
Τὸ μέρος ποὺ ἐδηλώθη.

Αἰὲν Ἀριστεύειν

617. Στοιχειόγριφος

Ἀρχαίου νομοθέτη
Πάρα πολὺ αὐστηροῦ
Ἂν κόψῃς τὸ λαιμό του
Κι' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Κάποιος μεγάλος ἄγγλος,
Νεώτερου καιροῦ,
Φιλόσοφος προβάλλει.

Αἰὲν Ἀριστεύειν

618. Μεταγραμματισμὸς

Νῆσος εἶναι στὴν Ἑλλάδα,
Μὰ ἕνα γράμμ' ἂν ἐπιτύχω
Νὰ τἀλλάξω ἐκεῖ ποὺ πρέπει,
Ἄνοιγμα θὰ ἰδῶ σὲ τοῖχο.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

619. Αἴνιγμα

Ἂν καὶ πάντα ἡ ἴδια λέξη,
Διπλὴν ἔχω σημασία :
Φάρμακο κοινὸ σημαίνω,
Μὰ καὶ κράτος στὴν Ἀσία.

Γέρος τοῦ Μωριᾶ

620. Ψαροκόκκαλον

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νἀναγινώσκωνται: δένδρον, κοινὸν τρόφιμον, ὑπόλειμμα καύσεως, ὑποχρεωτικὴ εἰσφορά, ἀρχαῖος βασιλεύς, ἑλληνικὴ νῆσος, παραφροσύνη, μυθολογικὴ θεότης.

Γκάλικ

621. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τἀρχικὰ τῶν ὁποίων νἀποτελοῦν θεὸν ἀρχαῖον :

Ἕλος, Πῖος, Ὥρος, μηρός, ἶνα.

Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο

622. Ἀπροσδόκητον

Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὁ Θεὸς δὲν τὸ βλέπει ποτέ, ὁ βασιλεὺς σπανίως καὶ ὁ χωρικὸς καθημέρα ;

(Παλαιὸν) **Ἑλληνοπούλα**

623. Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χρονικὴν μονάδα, τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα ζῶον ἄγριον :

1. Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 2, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ· 3, Θεὰ τοῦ οἴκου· 4, Θραῦσις, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῆς· 5, Πατὴρ Ἀργοναύτου.

Ἀκρίτας

624. Ἐλλιποσύμφωνον

οι-ειη-α-ειη

Αἰὲν Ἀριστεύειν

625. Γρῖφος

ΜΜ ΜΜ

Ἑλληνοπούλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 86.

438. Ἡμίονος (εἰμί, ὄνος).—439. Παρθενών-Πάρνων.—440. Παναμᾶς Παλαμᾶς.—441. Ἡ τράπεζα, τὸ τραπέζι.

442.
```
Σ     Ι     Σ     Σ
  Ο     Λ     Λ     Ο
    Ρ     Μ     Β     Θ
      Υ     Α     Η     Ι     Ε     Λ     Α
    Σ     Χ     Λ     Λ     Σ
      Ι     Ο     Ο     Ο
        Σ     Σ     Σ     Σ
```

443. ΤΑΜΕΣΙΣ (Ἄμασις, μεσιτεία, Ἑστία, στέμμα, Ἶσις).—444-448. Διὰ τοῦ Ρ : ***σταυρός, Πύρρος, χάρα, φάρος, εἰγῶ.*** —449. ΛΘΝ-ΔΝ-ΝΚΣ= ***Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα,*** (Λάλος, Θαραλέος, Νουνεχής, Δειλός, Νέος, Νηνεμία, Καλός, Σκότος). — 450. Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα. — 451. ***Ἀπόφευγε τὰ περιττὰ*** (ἀπὸ φευ γε, τᾶ περὶ τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 941]

Βιρτουόζα, ἐγὼ δὲν . . . βίρτα ! . . .— Τσάρε, ἐξαφανίστηκες ; ! ; Περιμένω.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 942]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ***«ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»***

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ τοῦ καλυτέρου ***συνθήματος*** (κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν): ΑΝΑΝΙΑΣ («Μέλλων Ναύαρχος») ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ («Μαγεμμένο Δοξάρι») ΦΑΙΔΩΝ («Προσκοπάκι») Βραβεῖα (τρία ὄμοια σουγιαδάκια ! ! !) ἐστάλησαν.

Προκηρύσσομεν ***Δημοψήφισμα*** διὰ τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συνθήματα. Δικαίωμα ψήφου ἔχουν καὶ οἱ βραβευθέντες καὶ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου. Κάθε διαπλασόπουλο ψηφίζει τὸ πολὺ δεκαπέντε ψῆφους. Πενῆντα λεπτὰ ὁ ψῆφος. Δύο βραβεῖα εἰς δύο ἐκλογεῖς (διὰ κλήρου) καὶ ἕνα στὸν προτείναντα τὸ σύνθημα. Διεύθυνσις : Κεφαλωνίτην, Δεινοκράτους 59, Ἀθῆναι.

[Μ' — 943]

Σκυριανόπουλο, Νίλς, γιὰ γνωριμία καταχάρηκα. — Μύρτα, Ἀνυπότακτο Ναυτάκι, διακόπτω ἀλληλογραφίαν.

Ἄλκης Μύρας

[Μ' — 944]

Διαπλασόκοσμε, τἄμαθες ; Τὸ Ἰδεῶδες ἑτοιμάζει μία δικηγορική (ὁ)μελέτη. «Coinmanipularis Nasacihalicafactuarum Vertibularum». Τιμὴ ἑξηντάλεπτη, γιὰ ἕνα εἰσιτήριο στὸν Καραγκιόζη τοῦ Ταυρομάχου.

Καζαμίας — Καπετὰν Κεραυνὸς

[Μ' — 945]

Ἀσύλληπτες Σκιές, ὦ ἡ . . . ἀσύλληπτος τῶν βεφῶν ἀνοησία !

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΟΥ ΜΠΕΛΒΕΝΤΕΡΕ, ΜΠΟΥΜΠΟΥΛ

[Μ' — 946]

Δοχίτα Νίλς ! Ὀμαδάρχα Νέο Φρουτό! Συγχαρητήρια γιὰ τὴν δι' αὐσχήμου τρόπου ἐπίδειξιν τῶν βαθμῶν σας ! Διαπλασόκοσμε, τί κάθεσαι καὶ δὲν τοὺς λές : «Μπράβο ! καὶ εἰς ἀνώτερα !» Δὲν βλέπεις πὼς αὐτὸ περιμένουν ; Χαμένη θὰ πᾷ λοιπὸν ἡ [Μ'-843] ; ;

ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ

[Μ' — 947]

Κατόπιν πολλῶν θλιβερῶν ἐπεισοδίων δηλῶ ἐπισήμως, ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχω πιὰ μετὰ τοῦ «Περισκοπίου».

Ταυρομάχος

[Μ' — 948]

Ἱδρύεται ***«Συμμαχία Διαπλασιακῶν Συλλόγων»*** μεταξὺ «Νίκης-Ἑλλάδος», «Ραχαβελούρας», «Λαμπόντων Ἀστεριῶν» «Ἀσυλλήπτων Σκιῶν» καὶ «Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας» μὲ σκοποὺς τὴν δημιουργία ἐγκάρδιου πνεύματος φιλίας καὶ συνεργασίας μεταξύ τους, τὴν κυριαρχία της στὴν κίνηση καὶ τὴν καταπολέμηση τῆς ὑπεροψίας τοῦ «Περισκοπίου». Φίλοι : ἀγάλλεσθε ! Ἐχθροί : τρέμετε !

[Μ' — 949]

Ἀσπρε Γλάρε, ἡ (Μ' — 865) δὲν εἶναι ρωμαντισμός. Εἶναι ἡ πραγματικότης.

Βοναπάρης

[Μ' — 950]

Μαγεμένο Δοξάρι, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβηκαν, ποῦ βρίσκεσαι ; Ἂν νομίζῃς ὅτι μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀλληλογραφία, γράψε μου.

ΜΟΡΦΕΓΣ

[Μ' — 951]

Νίλς . . . συγκινήθηκα ! Δὲ μοῦ σύσταινες ὅμως τὴν παρέα σου !

Πειραιώτισσα

[Μ' — 952]

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ (Μ'—760)
ΤΗΝ (Μ'—760) ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ

[Μ' — 953]

(Μ'—760) ;! ;! ;! -- (Μ'—760)
;! ;! ;! — (Μ'—760) ;! ;! ;!

[Μ' — 954]

Εὐχαριστῶ ὅσα διαπλασόπουλα ἦλθαν στὸ Πεδίον Ἄρεως. Νίλς, καὶ ἐγὼ χάρηκα γιὰ γνωριμιά.

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 955]

Δεσποινὶ Ἀκρίτα, χρόνια πολλά. — Τρισεύγενη, τί ἔγινες ; Φοβᾶσαι μήπως τοὺς βομβαρδισμοὺς καὶ γι' αὐτὸ κρύφτηκες ;

Μαρία Ἀντουανέττα

ΑΠΟ τὸ φυλλάδιο τῆς 7 Δεκεμβρίου, πρῶτο τοῦ 63ου ἔτους, ἡ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» θἀρχίσῃ τὰ ἑξῆς θαυμάσια καὶ πλουσιώτατα εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα :

1. — «ΔΑΓΓΑ ΚΡΩΦΟΡΔ, μυθιστόρημα περιπετειῶν στὴν Ἀφρική, τοῦ Ἄγγλου *John Buchan*.

2. — «ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ», οἰκογενειακὸ μυθιστόρημα, τῆς Γαλλίδας *Jacqueline Duché*.

3. — «ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΕ», ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά, τῆς ***Κυρα-Μάρθας***.

Τύποις Σεργιάδου